

ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ
ΧΑΡΙΤΙ ΘΕΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ
ΙΕΡΙΣΣΟΥ, ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ ΚΑΙ ΑΡΔΑΜΕΡΙΟΥ

Αρ. Πρωτ.: 241

Έν Αρναία τῇ 1^η Ἀπριλίου 2014

ΠΑΣΧΑΛΙΟΣ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

(ὡς ἀριθμ. 3)

Πρός
Τόν Ἱερό Κλήρο,
Τίς Μοναστικές Ἀδελφότητες καί
Τόν φιλόχριστο Λαό
τῆς καθ' Ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως

Ἀδελφοί καί τέκνα μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά καί περιπόθητα, **Χριστός Ἀνέστη!**

Σύναξαν οί τολμηρές γυναῖκες, μᾶς λέει ὁ Εὐαγγελιστής Μᾶρκος στό θεόπνευστο καί ἱερό κείμενό του, ἀπ' τῆς καρδιάς τους τ' ἀπορφανισμένα κλωνάρια ὅσα δάκρυα εἶχαν ἀπομείνει καί τά 'καναν μοσχοβολιά, γιά νά σταλάξουν στό Ἄχραντο Σῶμα τά μύρα τῆς ζωῆς· καί ὕμνο ἐωθινό ραντισμένο μ' αὐτά μυστικά ἀνέπεμπαν στόν Σωτήρα: «*Ὑμνο ἐωθινό τά δάκρυα Σοῦ προσέφεραν Κύριε, οἱ Μυροφόρες Γυναῖκες· κρατώντας μυρωμένα ἀρώματα λοιπόν, ἔφθασαν στό μνήμα Σου, ἀνυπομονώντας νά μοσχοβολήσουν τό ἄχραντο Σῶμα Σου ...*» (Αἶνοι Κυριακῆς, ἤχου Γ').

Καί ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνή μέ τρεμάμενα φυλλοκάρδια πού μέσα τους θαρρεῖς πώς φώλιαζε καί σελάγιζε ἡ προσδοκία καί τό θαῦμα ἀναμενόταν, μέ μυστικά παρακάλια, κάτι σάν ἱερή ἐξομολόγηση, πρὸς Ἐκεῖνον σιγοψέλλιζε:

*«Ἡ ψυχὴ μου κυματίζει σάν τό φλουδί καταμεσίς σου,
σέ περιζώνει, σ' ἀναζητεῖ, πασκίζει παράφορα νά σ' ἀγγίξει,
ἀνερμήνευτε Κύριε»* (Ι. Μ. Παναγιωτόπουλος).

Κι Ἐκεῖνος, μέσα ἀπ' τό ἀγχοφέγγισμα τῶν πρώτων ἀδύναμων ἀκτίνων τοῦ ἡλίου καί μέ τή φωνή τοῦ λευκοντημένου νεανίσκου τοῦ “καθημένου ἐν τοῖς δεξιοῖς τοῦ μνημείου” τραγοῦδι πλέκει καί τό πάτημα τοῦ θανάτου καί τή μυστική αὐγή τῆς ζωῆς διαμηνύει κρίζοντας: *«Ἐγὼ εἶμι ὁ πρῶτος καί ὁ ἔσχατος καί ὁ ζῶν, καί ἐγενόμην νεκρός καί ἰδοὺ ζῶν εἶμι εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, καί ἔχω τάς κλεῖς τοῦ θανάτου καί τοῦ ἄδου»*, δηλαδή: “Ἐγὼ εἶμαι ὁ πρῶτος, γιὰτί ὑπάρχω αἰδίως, καί ὁ ἔσχατος, γιὰτί θά εἶμαι πάντοτε. Εἶμαι ἀκόμα ἐκεῖνος, πού ζῆ διαρκῶς καί ἔχει τή ζωή ἀπ' τόν ἑαυτό του. Καί ἔγινα νεκρός, γιὰτί πέθανα γιά τή σωτηρία τῶν ἀνθρώπων. Καί ἰδοὺ, ὅτι παρά τόν σταυρικό θάνατό μου ζῶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Καί ἔχω καί κρατάω στά χέρια μου τά κλειδιά τοῦ θανάτου καί τοῦ Ἄδη, γιὰτί μέ τόν θάνατό μου κατέλυσα τόν θάνατο κι ἔλαβα ἐξουσία καί πάνω στόν Ἄδη” (Ἀποκ. α', 17-18).

Λοιπόν, ἀδελφοί, Χριστός ἀνέστη, ἀναφωνεῖ ἡ Ἐκκλησία καί βιωματικά μέ τά λόγια τοῦ ἀγίου Συμεῶν τοῦ Νέου Θεολόγου σαλπίζει: **«Θάνατος εἶναι ἡ χωρὶς Χριστοῦ ζωή»!**

Ἀλήθεια· ἡ τραγικότητα τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου συνίσταται στό ὅτι ἐκούσια πλάθει ἓνα “προνόμιο” γιά τόν ἴδιο τόν ἑαυτό του, τό “προνόμιο” νά εἶναι πραγματικά ἀπελπισμένος. Ἡ ἀπελπισία του αὐτή εἶναι γέννημα μιᾶς ψευδαισθήσεως “ἐλευθερίας” καί δῆθεν παντοδυναμίας του πού βασίζεται σέ μιὰ “λήθη” ἢ “ἀπόκρυψη” ἢ “ἄρνηση” τοῦ θανάτου, ὡς βασικοῦ γεγονότος τῆς πορείας του. Ὅσο ὅμως καί νά προσπαθῆ νά “λησμονήσῃ” τόν θάνατο, ὅσο παράλογος καί ξένος κι ἂν θεωρεῖται ἀπό τόν κόσμο μας, ὡστόσο παραμένει τό μεγαλύτερο καί φοβερότερο πρόβλημα τοῦ ἀνθρώπου.

Χωρίς τήν υπέρβαση τοῦ γεγονότος αὐτοῦ δέν μπορούμε νά μιλάμε γιά ἐλευθερία, γιατί ἡ ἀνθρώπινη ὕπαρξη παραμένει ἕνας παραλογισμός. Οὔτε πάλι μέ τήν ψευδαίσθηση-οὐτοπία πού ἀποπροσανατολίζουν ἢ πρόσκαιρα μεταθέτουν τό πρόβλημα, δίνεται ἀπάντηση στό μέγα αὐτό γεγονός. Ἡ Ἐκκλησία δεχόμενη τήν τραγικότητα τοῦ θανάτου, τήν κοιτάζει κατάματα καί διδάσκει ὅτι ἂν ὑπάρχη κάποια λύση σωτηρίας κι ἀναιρέσεως τοῦ θανάτου, αὐτή ἡ λύση δέν μπορεῖ νά εἶναι θεωρητική ἢ ἰδεαλιστική, ἀλλά ἔνσαρκη καί ὑποστατική: εἶναι ἡ λύση Χριστός! Ὅχι σάν ἰδέα, σύμβολο ἢ ἠθικό πρότυπο, ἀλλά ὁ ἀναστημένος Χριστός τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ἀπαρχή καί δυνατότητα τῆς προσωπικῆς ἐνώσεως τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν Θεό.

Τό “φοβερόν μυστήριον” τοῦ θανάτου ἕνα γεγονός καί μόνο τό μεταστοιχειώνει: ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ μας. “Κέντρο” πιά δέν εἶναι ὁ θάνατος, μά ἡ Ἀνάστασή Του, μέ τήν ὁποία «ἦλθε ἡ βασιλεία τῆς ζωῆς, κατελύθη τοῦ θανάτου τό κράτος. Κι ἔγινε μιά ἄλλη γέννηση, ἕνας ἄλλος βίος, ἕνα ἄλλο εἶδος ζωῆς, τῆς ἴδιας τῆς φύσεως μας ἡ μεταστοιχείωση» (ἅγιος Γρηγόριος ὁ Νύσσης). Ἡ Ἀνάσταση συνιστᾷ φυσική μεταμόρφωση, ἀποκατάσταση τῆς ζωῆς πού πύρινα ποθεῖ κάθε ὕπαρξη, καθότι «κατεπόθη ὁ θάνατος εἰς νῆκος», ἐξαφανίστηκε ὁλότελα ὁ θάνατος καί κατανικήθηκε, ὥστε δέν φαίνεται πλέον πουθενά (Α΄ Κορ. ιε΄, 53-56, Ἦσ. κε΄, 8). Ὁ θάνατος μεταποιεῖται σέ γενέθλια ἡμέρα τοῦ ἀνθρώπου, σέ ἀπαρχή “καινῆς ζωῆς”. «Εἶναι ἀλήθεια», λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος, «ὅτι ἐξακολουθοῦμε νά πεθαίνουμε, ὅπως καί πρῖν, ἀλλά δέν παραμένουμε στόν θάνατο, καί τοῦτο σημαίνει πώς δέν πεθαίνουμε... Ἡ δύναμη καί ἡ ἀπόλυτη ἀλήθεια τοῦ θανάτου εἶναι τό γεγονός, ὅτι ἕνας νεκρός δέν ἔχει τήν δυνατότητα νά ἐπιστρέψῃ στή ζωή· ἂν ὅμως μετά τόν θάνατο εἶναι δυνατό νά ζωοποιηθῇ καί, ἀκόμη περισσότερο, ν’ ἀποκτήσῃ μιά καλύτερη ζωή, τότε ἡ νέα του κατάσταση δέν εἶναι πλέον θάνατος, ἀλλά ὕπνος, κοίμησις». «Ὅπως ὁ σπόρος πού ἔχει ριχτῆ στή γῆ», συμπληρώνει ὁ Μέγας Ἀθανάσιος, «ἔτσι καί μεῖς δέν ἀφανιζόμεστε σάν πεθαίνουμε, ἀλλά σπαρμένοι ἀνιστάμεθα».

Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Νύσσης, ἀδελφοί μου, θεωρεῖ φρικτό «τό νά περιορίζονται οἱ ἐλπίδες τῆς ζωῆς μόνο στόν παρόντα βίο καί ἐξ αἰτίας αὐτοῦ τοῦ γεγονότος νά ἀναγορεύεται ὁ θάνατος σέ αἰτία συμφορᾶς», κάτι πού δυστυχῶς κυριαρχεῖ στή ζωῆ-ἐπιβίωση τῶν ἀπίστων. Ὁ Χριστός μας «ῥοδοποίησε τήν ἀνάστασιν πάση σαρκί» (Θεία Λειτουργία Μ. Βασιλείου), ἄνοιξε τόν δρόμο τῆς ἀναστάσεως σέ κάθε ἀνθρώπινη σάρκα, γεγονός πού συνεπῆρε τόν ὄσιο Ἰωάννη τῆς Κλίμακος νά γράψῃ: «Ὅφειλει κανεῖς νά χρησιμοποιοῖ κάθε μέσο, γιά νά τό πῶ ἔτσι, ὥστε νά μεταφέρῃ καί νά ἐνθρονίσῃ τόν πηλό του –τή σάρκα του- στόν θρόνο τοῦ Θεοῦ· λοιπόν κανεῖς ἄς μὴ προβάλλῃ κάποια πρόφαση γιά τήν ἀνάβαση αὐτή· γιατί ἡ ὁδός καί ἡ θύρα ἔχει ἤδη ἀνοιχτή», καθότι σκοπός τῆς ἀνθρώπινης προσπάθειας καί “τέλος” εἶναι «τό νά ἀνέλθῃ κανεῖς στόν οὐρανό μετά σώματος, ὅπως ἀκριβῶς δηλαδή εἶναι!»

Λαμπρή ημέρα ή σημερινή, αδελφοί, κι Ανάσταση! Θά μείνουμε στόν πηλό και τή σαπίλα τοῦ πρόσκαιρου, ἀρκούμενοι στή χαμοζωή ἢ μετέχοντας στήν Ανάστασή Του θά ἀξιωθοῦμε στή μεταμόρφωση τῆς ὑπάρξεως σέ Ζωή;

Χριστός Ἀνέστη, ἀδελφοί! Ὁ ἄνθρωπος συνανέστη! Ἀληθῶς ἀνέστη!

Ἅγιον Πάσχα 2014

Μέ ἀναστάσιμους πατρικούς ἀσπασμούς

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
† *Γερισσοῦ* *Δεσφινωλ*
† Ὁ Γερισσοῦ, Ἁγίου Ὄρους καί Ἀρδαμερίου
ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ

Σημείωσις: Νά ἀναγνωσθῆ ἐπ' ἐκκλησίας, εὐκρινῶς ὑπό τοῦ Ἱερέως ἢ τοῦ Ἱεροκήρυκος, κατὰ τὴν **Θείαν Λειτουργίαν τῆς Ἀναστάσεως**, εὐθύς μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, **τῇ Κυριακῇ τοῦ Πάσχα** ἀντί ἄλλου Κηρύγματος ἢ κατὰ τὸν Ἑσπερινόν τῆς Ἀγάπης.